

Mekke'de tek başına başladığı tevhid mücadelesindeki Hz. Muhammed(s.a.v.) ile 23 yıllık çabasından sonra Veda Haccında 100 bin kişiye hitap eden Hz. Muhammed(s.a.v) aynı tevazu, mahviyet, vakar ve ahlakı ortaya koydu.

Bu sünnete mebde(başlangıç) ile müntehayı(sonuç) birleştirmek diyoruz.

Rabbi en güzel terbiye ile terbiye etmiş ve Hz. Muhammed(s.a.v.)'i bize örnek bir ahlakla donatmıştı.

Peki, nasıl tamamlandı bu süreç? Birkaç örnekle hatırlayalım.

Bedir meydanına 3 katı büyüklüğündeki bir müşrik ordusunun üzerine giderken ki Peygamber ile galip olarak dönen Peygamber aynı idi, zira Rabbi savaş kazanılınca Resulüne şu hatırlatmayı yapmıştı:

“(Bedir'de) onları (aslında) siz (kendi gücünüzle) öldürmediniz, fakat onları (Hakka direndikleri ve zulmettikleri için) Allah öldürdü. (Ey Resul! Avucundaki kumu) attığın zaman da (aslında) sen atmadın, fakat Allah attı(ırıp onları yenilgiye uğrattı). Allah bunu, inananları güzel bir imtihana tabi tutmak (sabır ve metanet konusunda eğitmek) için yaptı. Muhakkak ki Allah (her şeyi) hakkıyla işiten, (her şeyi) hakkıyla bilendir” Enfal, 8/17.

“İnananlara: "Rabbinizin size gönderilmiş üç bin melekle yardım etmesi size yetmeyecek mi?" diyordun. Evet, güçlülere karşı direnir ve erdemli davranırsanız, düşman aniden size saldırdığında, Rabbiniz akın akın gelen (her türlü savaş taktiğini bilen teçhizatlı ve özel işaretli süvari birlikleri halinde) beş bin melekle size yardım edecektir” Al-i İmran, 3/124-125.

Uhut'ta daha özgüven ve motivasyonla yine kendilerinde 3 kat büyüklüğündeki müşrik ordusu üzerinde giden Hz. Muhammed(s.a.v.) ile yüzüne kanca batmış, dişi kırılmış, amcası Hz. Hamza(r.a) dahil 70 sahabesini şehit vermiş, savaştan mağlup dönen Hz. Muhammed(s.a.v.) aynıydı, Rabbi onun nu güzel halini övmüş ve bizlere de tavsiye etmişti:

“(Ey Resul! Uhud gazvesinde olduğu gibi her zaman) Allah'tan gelen merhamet sayesinde onlara yumuşak davrandın. Eğer sert, katı kalpli biri olsaydın, kuşkusuz çevrenden uzaklaşırlardı. O halde onları bağışla, kendileri için Allah'tan af dile ve toplumu ilgilendiren her konuda onlarla müşavere et ama karar verince artık Allah'a güven (ve o işi yap). Zira Allah, tevekkül edenleri sever” Al-i İmran, 3/159.

Ve yine Rabbi hatırlatmıştı:

“Eğer siz (Uhud 'da) bir yara almışsanız, (size düşman olan) o topluluk da (Bedir'de) benzeri bir yara almıştı. Böylece Biz, Allah'ın, imana erenleri seçip ayırması ve aranızdan hakikate (hayatları ile) şahitlik yapan/örnek olan kimseleri seçmesi için bu günleri (bazen galibiyet ve bazen mağlubiyet şeklinde) insanlar arasında döndürüp duruyoruz. Allah, zulmedenleri sevmez” Al-i İmran, 3/140.

Mekke'nin en zayıf insanı ile en güçlü kişisi ile iletişim kurarken aynı değeri verir, muhatabına bütün vücuduyla yönelir ve ona dünyadaki en çok sevdiği insan duygusunu geçirirdi, bu hassasiyetten en küçük bir ayrılmada Rabbi yine uyarmıştı:

“Kendisine âmâ geldi diye yüzünü ekşitti ve döndü. Sen nereden bileceksin, belki o arınacaktı? Yahut, öğüt dinleyecek de öğüt kendisine yarayacaktı. Kendisini yeterli görüp tenezzül etmeyene gelince; sen ona yöneliyorsun. Onun arınmamasından sen sorumlu değilsin. Fakat koşarak sana gelen, saygı duyarak gelmişken, sen onunla ilgilenmiyorsun” Abese, 80/1-10.

Hidayeti, doğruyu ortaya koyma açısından sahabeleri arasından hiçbir ayırım yapmadı, hiç tanımadığı birisini nasıl uyarıyorsa, çok sevdiği Üsame bin Zeyd(r.a)'i aynı şekilde uyardı.

Hırsızlık yapan Mahzumoğulları kabilesinin reisinin kızı için adalette ayrıcalık taleplerine şiddetle karşı çıktı ve şu hiç unutmamız gereken, adliye duvarlarına yazmamız sözleri söyledi:

““Bu istediğiniz şey sizden önceki toplulukların yok edilme sebebidir. Onların içinde de hatırlı ve güçlü biri bir suç işledi mi affedilir, halktan biri işledi mi cezalandırılırdı. Allah'a yemin ederim ki, bu suçu işleyen Mahzumoğullarının reisinin kızı Fatma değil de Allah'ın Elçisinin kızı Fatma olsaydı aynı cezayı verirdim.”(Cem'ul-fevaid, 3.cilt, s:76)

Hepimiz annemizden çıplak doğar, yıkanır bir kundağa sarılırız.

Yine hepimiz ölünce çıplak yıkanır bir kefene sarılırız.

İmtihan süremiz bu kundak ile kefen arasındır.

Başta çıplak, son da çıplak.

Geçici olarak üzerimize giydiğimiz, yediğimiz, kullandığımız şeylerle gurur ve kibir ne kadar ahmakça bir yaklaşımdır.

Biz de geriye sadece iyi ameller kalacakken eşyaya, makama, mevkiye, paraya v.s. bu kadar değer vermek niye?

Corona(covid-19) süreci ölüm hakikatini en yüksek derecede ihtar etti.

Bedenimizin ve dñnyanın faniliği, ruhun ve iyiliğin bakiliği bu kadar güzel gösterilirdi Rabbim de corona vasıtasıyla öyle yaptı.

Gelin bu güzel dersi en ince hissiyatımıza kadar sindirelim veeee...

Mebde(başlangıçta) annemizden doğduğumuzdaki temizlik ve safiyette kefenimizi giyip Rabbimize geri dönelim.

Bu yolculuğu kısaca Kur'an-ı Kerim hikâye eder ve şöyle müjdeler:

“İnsana ve onu düzgün bir biçimde şekillendirene, sonra da ona kötülük(fücur) ve iyilik(takva) kabiliyeti/eğilimi ilham edene and olsun ki, Kim kendini geliştirip (manevi kirlerden) arındırırsa, o kesinlikle ebedi mutluluğa ulaşacaktır. Kim de kendini geliştirmeyip (isyan ve günahla) kötülüğe gömerse, o kesinlikle kaybedecektir” Şems, 91/7-10.

Rabbimizin ve kainatın yansıdığı aynamızı doğduğumuz temizlikte tutmak için dua ve tevekküle sarılalım, günah ve yanlışımızda ise Hz. Adem(a.s.) babamız ve Hz. Havva(a.s.) annemiz gibi hemen istiğfar ve tövbe ile temizlemeyi unutmayalım.